

“Ai trung tín trong việc nhỏ...” **(Đồ nan ư kỳ dị, vi đại ư kỳ tế)**

Đức Chúa Giêsu Kitô dạy: *"Ai trung tín trong việc rất nhỏ, thì cũng trung tín trong việc lớn."* (Lc 16,10).

Một lần kia Đức giáo hoàng Piô XII ngã bệnh, trong số các thư gửi về có thư của một em bé vẫn an sức khỏe và hứa cầu nguyện cho ngài. Dù yếu dù bệnh, nhưng Đức giáo hoàng vẫn chịu khó chấp bút hồi âm ngay cho em bé.

Lão Tử cũng nói: *"Đồ nan ư kỳ dị, vi đại ư kỳ tế"* (làm việc khó bắt đầu nơi chỗ dễ, làm việc lớn bắt đầu nơi chỗ nhỏ). Chính vì săn sóc, chăm lo cho những điều nhỏ mà làm được những điều lớn bất ngờ. Giọt nước chảy lâu cũng làm thủng cối đá. *Tiểu kích trầm châu*, lỗ một nhỏ cũng nhận chìm được ghe. Thiệt như ác cũng đều nên được ý thức từ những điều rất nhỏ.

Vì sao khi người ta làm việc gần đi đến chỗ thành công thì lại gặp thất bại? – Thưa vì lúc gặp nhiều trắc trở khó khăn thì cố sức, thận trọng, đoàn kết, lắng nghe từng việc nhỏ, phân tích từng điều khó... nhưng lúc thành công được một phần thì tự mãn, chủ quan, lơ đãng, không lắng nghe nhau nên đã khiến cho việc hư hỏng một cách bất ngờ. Nếu có thể *"thận chung như thi"* (thận trọng lúc cuối cùng cũng như lúc ban đầu) thì sao có thể gây ra sự rối ren và hỏng việc được!

Dựa vào cái nét có chu đáo trong từng việc nhỏ hay không mà xét người làm lớn là *người lớn là lớn thật* hay đó chỉ là *người nhỏ đang làm lớn*.

Từ cách hiểu trên mà suy ra :

Ai cũng tưởng bác ái là việc làm lớn như làm từ thiện, đi cứu trợ, lặn xả phục vụ bệnh nhân, bố thí tiền của... quên rằng bác ái phải có từ những việc rất nhỏ... giữ lời hứa, lịch sự, tế nhị, thông cảm, hiền dịu, biết ơn, biết kính trọng mọi người...

Ai cũng lo tổ chức những sự kiện lớn lao, nhưng ít ai coi trọng những chuyện vặt vãnh trong cách đối đãi với nhau hằng ngày.

Ai cũng tưởng vì biếu tặng nhà thờ những món tiền lớn thì được phép phớt lờ những lo lắng cho vợ con.

Nhiều người dành cho thiên hạ bao lời nói thanh tao, cách cư xử anh hùng nhất, nhưng về nhà trút cho vợ con những lời nói thô bỉ, cách cư xử đê tiện.

Những ai coi chuyện nhỏ là lớn (để thận trọng giải quyết) là những người khôn ngoan. Những người coi chuyện lớn là nhỏ (xem thường để tỏ ra khôn giỏi), coi chuyện nhỏ là đồ vật vãnh, *"chuyện đàn bà con nít"*... là những người thiếu thông minh.

Vào năm 1972, giúp xứ ở một vùng sâu, dân tình đói khổ và dốt nát. Mỗi ngày tôi gom hết trẻ em vào dưới chái lá cạnh nhà để dạy (từ mẫu giáo đến các lớp tiểu học). Có một linh mục già nhân hậu đến thăm ở chơi vài hôm. Rảnh

rang người ra ngồi bên ngoài nhìn vào lớp học cảnh các em nhỏ cứ liên miên “kiện cáo” nhau đủ điều. Sau đó linh mục già bảo tôi:

- Nhất là thầy đừng xử lấp liếm, qua loa, xử ép bé nào hoặc quát nạt cho trôi việc... mà phải phân xử cho ra lẽ công bằng từng vụ nhỏ. Mai này coi họ đạo, thầy sẽ xử trót lọt mọi vụ kiện lớn giữa giáo dân.

